

מ"ת (חיפה) 4719-12-24 - מדינת ישראל נ' עפר דורון

מ"ת (חיפה) 4719-12-24 - מדינת ישראל נ' עפר דורון ואח' מחוזי חיפה

מ"ת (חיפה) 4719-12-24

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

1. עפר דורון

באמצעות ב"כ עו"ד גב' נויט נגב ואח'

2. גל דורון

באמצעות ב"כ עו"ד ניר אלפסה

3. אתי יעקב יפה

4. אמיר שדה

שניהם באמצעות ב"כ עו"ד גונן בן יצחק

בית המשפט המחוזי בחיפה

[26.12.2024]

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

החלטה

בקשת מעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו 1996

1. בפניי בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים, זאת לאחר שהוגש נגדם כתב אישום המייחס להם ביצוע העבירות הבאות:

מעשה טרור של מעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש) - עבירה על סעיפים 338(א)(3) + 29 לחוק העונשין.

התשל"ז-1977 + סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016;

ניסיון הצתה - עבירה על סעיפים 448(א)+סעיף 25+סעיף 29 לחוק העונשין;

שיבוש הליכי משפט - עבירה על סעיפים 244+סעיף 29 לחוק העונשין (בנוגע לנאשמים 1+2 בלבד).

כתב האישום

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, נאשם 1 הינו אביו של נאשם 2, ובינם ובין יתר הנאשמים קיימת היכרות מוקדמת וקשרי חברות, שנוצרו על רקע פעולות מחאה כנגד הממשלה, בהן נטלו חלק פעיל. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היו הנאשמים פעילים בקבוצה המכונה "מוקד קיסריה", המורכבת מפעילים שהובילו פעולות מחאה כנגד הממשלה בקיסריה, באזור הסמוך לביתו הפרטי של ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו.
3. במסגרת פעילותם בקבוצת "מוקד קיסריה", נהגו הנאשמים להשתתף באופן קבוע בהפגנות ובפעילויות מחאה באזור בית ראש הממשלה, זאת, לשיטתם, במטרה לייצר לחץ ציבורי על ראש הממשלה ועל הממשלה, על מנת שיימנעו מלבצע פעולות להן התנגדו, ובמטרה להביא, בסופו של דבר, להפלת הממשלה.
4. נאשמים 1 ו-4 היו ממובילי פעילות המחאה, ובמסגרת קבוצת "מוקד קיסריה" אף היו אחראים על ארגון לוגיסטי של פעילויות המחאה וההפגנות, אשר התרחשו בעיקר במתחם חולי הממוקם מערבית לבית ראש הממשלה, במרחק של כ-150 מטר ממנו.
5. הנאשמים ידעו היכן ממקום בית ראש הממשלה, הכירו את סידורי האבטחה וידעו היכן ממוקמים פנסי התאורה סביב הבית, וכן ידעו היכן ממוקמות מצלמות האבטחה הסמוכות לו. בנוסף - הם ידעו כי בימים בהם ראש הממשלה ובני משפחתו אינם שוהים בבית, נמצאים במקום אנשי אבטחה ואנשי משטרה, כחלק ממערך האבטחה סביב הבית.
6. ביום 8.9.24 נערכה שיחה בין הנאשמים 1 ו-4 עם נציג שירות הביטחון הכללי, זאת על רקע היותם ממובילי המחאה בקיסריה, ובשיחה זו הובהרו להם גבולות המחאה אותם אסור להם לחצות, ובין היתר, הובהר להם כי אין לבצע ירי של פירוטכניקה לעבר בית ראש הממשלה.
7. עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשמים תכננו להגיע לאזור בית ראש הממשלה בקיסריה במוצאי שבת ה-16.11.24, בסוברים כי ראש הממשלה ובני משפחתו אינם בבית, ולשגר אמצעים פירוטכניים מעל אזור בית ראש הממשלה, זאת ביוזמתם של נאשמים 1 ו-4, וחרף שיחת האזהרה שהתקיימה עם נציג השב"כ. הנאשמים תכננו את התוכנית ממניע אידאולוגי-מדיני, לשיטתם במטרה להעביר מסר לראש הממשלה ולכלל הציבור, שפעילות המחאה בקיסריה לא פסקה, ובמטרה לייצר אפקט מצטבר של לחץ גדול על ראש הממשלה, שיוביל בסופו של דבר, בראייתם, לקידום מטרות המחאה. הנאשמים אף צפו, כאפשרות קרובה לוודאי, כי מימוש התוכנית יעורר פחד או בהלה בציבור, ובכלל זה, בקרב אנשים שנמצאים באזור בית ראש הממשלה, ואף בקרב ראש הממשלה ובני משפחתו.
8. לשם הוצאת התוכנית אל הפועל, הצטייד נאשם 1 בתאריך 15.11.24 בשני נורי מצוקה ימיים, שהיו פגי תוקף. כל נור מכיל תערובת פירוטכנית להשגת אפקטים של חום, אור, קול ועשן, ובהם מגנזיום המשמש כחומר בעירה הבוער בטמפרטורות גבוהות מאוד, ואף אבקת שריפה המשמשת כתערובת נפץ בפריטים פירוטכניים. בעת פעולת שיגור הנור, משוגר גוף תבערה הפולט אש ועשן אדום לגובה של כ-300 מטר ולמשך זמן בעירה של כ-40 שניות ובעוצמה של 30,000 נרות דולקים. בכוחו של הנור להזיק לאדם בעת פעולתו, ובמידה ונור פוגע באדם באופן ישיר הוא עלול לגרום לו לפגיעה חמורה.

9. בהמשך לתוכנית ולשם הוצאתה אל הפועל, קבעו הנאשמים להיפגש בתאריך 16.11.24, בשעה 18:45, בהמשך הרחוב בו נמצא בית ראש הממשלה, וביום זה ראש הממשלה ובני משפחתו לא שהו בביתם בקיסריה, אך שהו במתחם אנשי אבטחה ואנשי משטרה, כחלק ממערך האבטחה של הבית. סמוך לשעה 18:00 יצאו נאשמים 1 ו-2 ביחד מביתם, ונסעו ברכבו של נאשם 1 לכיוון קיסריה, כברשותם תיק, אותו הביא נאשם 1, ובו הנורים וכן כפפות גומי. בהגיעם לקיסריה, נסעו נאשמים 1 ו-2 ברחובות הסמוכים לבית ראש הממשלה ובדקו את מצב פריסת כוחות המשטרה באזור, על מנת לוודא שיש ביכולתם לחמוק מהם, וכן בדקו את מצב נוכחות אנשי האבטחה סביב הבית. בהמשך לאמור, ומשסברו כי ראש הממשלה ובני משפחתו אינם שוהים בבית, לאור התרשמותם מרמת האבטחה במקום, המשיכו נאשמים 1 ו-2 לנקודת המפגש, אליה הגיעו סמוך לשעה 18:45, כשנאשמים 1 ו-2 הגיעו ברכב אחד ונאשמים 3 ו-4 הגיעו כל אחד ברכבו. הנאשמים החנו את רכביהם בנקודת המפגש, חברו יחד, והחלו לעשות את דרכם ברגל לכיוון שנמצא ממערב לחלקו האחורי של בית ראש הממשלה, זאת במטרה לאתר נקודה מתאימה ממנה ישגרו את הנורים בהתאם לתוכנית. הנאשמים הלכו בחשיכה, דרך שבילים חוליים שבחלקם מוקפים בצמחיה, על מנת שלא להיתקל במחסומי משטרה, וכדי שלא יתועדו במצלמת אבטחה הממוקמת במקום, זאת כשחלקם כיבו את הטלפונים הסלולריים שלהם וחלקם העבירו אותם ל"מצב טיסה". לאחר הליכה של כ-15 דקות התמקמו הנאשמים בשטח חולי, במרחק של כ-270 מ' מבית ראש הממשלה, במקום שנמצא מערבית לחלקו האחורי של הבית, כשבינם לבין הבית נמצא המתחם. נאשם 1 התקדם מנקודת השיגור לכיוון המתחם, על מנת לבחון את מצב הנוכחות המשטרתית במקום, ומשהבין כי התנאים מאפשרים את הוצאת התוכנית לפועל, הוא חזר לנקודת השיגור, שם חיכו לו יתר הנאשמים. נאשם 1 הוציא מהתיק את הכפפות ואת שני הנורים, ומסר אותם לנאשמים 2 ו-3, כשנאשם 4 עומד לידם. נאשם 1 הדריך את נאשמים 2 ו-3 כיצד לשגר את הנורים, לרבות הנחיות בנוגע לזווית הירי וכיוונו.

10. סמוך לשעה 19:25 עטו נאשמים 2 ו-3 את הכפפות על ידיהם, ונעמדו במרחק קצר זה מזה כשהם אוחזים את הנורים בידיהם ונערכים לשיגורם, בהתאם לתוכנית. נאשם 1 נעמד מאחורי נאשמים 2 ו-3, בעודו אוחז בידו את הטלפון הסלולרי שלו על מנת לתעד בסרטון את פעולת שיגור הנורים, במטרה להפיצו ברשתות החברתיות, וזאת על מנת לקדם את מטרת התוכנית, כאשר נאשם 4 עומד מספר מטרים לידו. נאשם 1 תזמן את שעת שיגור הנורים, כך ששניהם ישוגרו באותו זמן, ובהוראתו שיגרו נאשמים 2 ו-3, יחד עם נאשמים 1 ו-4, את הנורים כלפי מעלה ומזרחה, לכיוון שבו נמצא בית ראש הממשלה, ביוזעם שבסביבת בית ראש הממשלה מצויים בתים נוספים וגן שעשועים לילדים, וביוזעם כי במתחם בית ראש הממשלה נמצאים אנשי אבטחה. נאשם 1 תיעד באמצעות הטלפון הסלולרי שלו, בסרטון, את שיגור הנורים ומעופם, בעוד נאשם 4 עומד במרחק מספר מטרים ממנו.

11. אחד הנורים ששוגר עף כלפי מעלה, הפיץ אלומת אור אדומה ועוצמתית מעל בית ראש הממשלה, חצה את בית ראש הממשלה ונפל במרחק של כ-150 מ' מבית ראש הממשלה, בעודו בוער, לתוך שיח הצמוד לביתן אבטחה הממוקם במקום כחלק ממערך האבטחה על בית ראש הממשלה, וכאשר בביתן ישבה אותה עת א' שעבדה כמאבטחת. הנור בער בתוך השיח, בלהבה גדולה תוך שהוא מפזר עשן ואלומת אור, במשך דקה, עד שהלהבה דעכה, ועקב כך נוצרה חריכה של העלים בתוך השיח. א' שחזתה באש ובעשן שיצר הנור בצמוד לביתן, נתקפה בהלה, יצאה במהירה מהביתן שלא תינזק, ודיווחה על כך באמצעי הקשר של מערך האבטחה סביב בית ראש הממשלה.

12. בעקבות דיווחים שהועברו באמצעי הקשר, ב', אשר עבד כמאבטח ושהה באותו זמן באזור בית ראש הממשלה, נטל מטף לכיבוי אש, ורץ לכיוון שער היציאה של החצר במטרה להגיע לביתן ולכבות את הנור הראשון, ובעודו עושה את דרכו אל השער, הנור השני ששיגרו הנאשמים נפל, בעודו בוער בלהבה גדולה, תוך שהוא מפיץ עשן ואלומת אור, במבואת הכניסה בחצר בית ראש הממשלה, במרחק של כ-2 מטר מ-ב', וזה מיד כיבה את הנור השני באמצעות המטף, ורץ עם המטף אל עבר הביתן, שם מסר אותו לאיש משטרה שהיה במקום, אשר כיבה את שיירי הנור הראשון הדועך שעדיין בער בשלב זה.
13. לאחר שיגור הנורים, זרקו הנאשמים את שיירי הנורים ואת הכפפות לתוך צמחייה באזור נקודת השיגור, ועזבו במהירה את המקום.
14. נאשם 1 שלח את הסרטון למכר שלו, על מנת שיפיצו ברשתות החברתיות, ובהמשך לכך הסרטון הופץ, במטרה לתת תהודה למעשיהם ולקדם את מטרות התוכנית.
15. באותו לילה, עם פרסום תוצאות מעשיהם של הנאשמים בתקשורת, תיאמו נאשמים 1 ו-2 ביניהם, כי במידה וייעצרו, ימסרו בחקירה כי נאשם 1 הוא ששיגר את אחד הנורים ולא נאשם 2, ואכן, נאשם 1 הסתיר בחקירותיו הראשונות את מעורבותו של בנו, הנאשם 2, בשיגור הנורים.
- תמצית בקשת המעצר עד תום ההליכים
16. ב"כ המבקשת טענה כי קיימות ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים, אשר העיקריות שבהן הינן: גרסת המשיבים - המודים בזריקת הנורים לכיוון בית ראש הממשלה; סיור הובלה והצבעה שנערך עם המשיב 1 למקום ביצוע העבירות; שיחה שנערכה בין גורמי שירות הביטחון למשיבים 1 ו-4 - במהלכה הם הוזהרו לבל יבצעו ירי אמצעי פירוטכניקה אל עבר בית ראש הממשלה; סרטוני מצלמות אבטחה - המתעדים את נורי התאורה בעת נפילתם, האחד בסמוך לביתן האבטחה של בית ראש הממשלה, והשני בתוך מבואת הכניסה בחצר בית ראש הממשלה; הודעות אנשי אבטחה ושוטרים - המתארים את האירוע ואת אופן הטיפול בכיבוי הנורים הבוערים; חוות דעת מעבדת חבלה - ולפיה הנור מכיל, בין היתר, מגנזיום כחומר בערה הבוער בטמפרטורה מאוד גבוהה ויכול להצית אמצעים שונים בעת מגע איתם; הודעת מנהל כלי שיט קטנים - לפיה נור התאורה בוער במשך כ-40 שניות בעוצמה של 30,000 קנדלה (נרות דולקים). עוד התייחס לסיכונים הכרוכים בשיגור הנור.

17. עוד נטען, כי מסוכנותם של המשיבים נלמדת מהמעשים המתוארים בכתב האישום, ובכלל זה העובדה שחברו יחד לביצוע שיגור נורי התאורה לכיוון בית ראש הממשלה, הסמוך לבתים נוספים, וזאת תוך שהם מודעים לנוכחות אנשי אבטחה במקום, אך בנס לא נפגעו מנפילת הנורים הבוערים.
18. נטען, כי העבירות בוצעו מתוך מניע אידיאולוגי מדיני, חרף העובדה שהמשיבים 1 ו-4 הוזהרו על ידי גורמי שירות הביטחון הכללי שלא לירות אמצעי פירוטכניקה לעבר בית ראש הממשלה, ויש בעובדה זו כדי להצביע על מסוכנותם ועל העדר מוראם מגורמי אכיפת החוק. לדברי ב"כ המבקשת, המשיבים התנהלו באופן קונספירטיבי לקראת ביצוע העבירה, בכך שנקטו בפעולות שנועדו לחמוק מגורמי משטרת ישראל, ובכלל זה, בדיקה מוקדמת של פריסת הכוחות סמוך לבית ראש הממשלה, צעידה במסלול חשוך ומרוחק מטווח מצלמות האבטחה, שימוש בכפפות בעת החזקת הנורים וכן כיבוי הטלפונים הסלולריים או העברתם למצב טיסה.
19. עוד נטען כי העבירות המיוחסות למשיבים מקימות עילת מעצר גם מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, וכי מעשיהם מקימים יחד יסוד סביר לחשש ששחרור המשיבים יביא לשיבוש הליכי משפט, וכי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור המשיבים בתנאי ערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותם של המשיבים פחותה, על כן עתרה ב"כ המבקשת להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם. דיון והכרעה
20. ב"כ הצדדים טענו את כל אשר ניתן לטעון, כל אחד בתורו, הן בכתב והן בעל-פה, בניסיון לשכנע בקבלת עמדתו, ובפרק זה אדון בטענות שהועלו, ואכריע בהם.
21. הוראות החוק לפיהם מואשמים הנאשמים הן אלה:
מעשה טרור של מעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש) - סעיף 338(א)(3) לחוק העונשין + סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, וזו לשונם:
"מעשה פזיזות ורשלנות"
"338(א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:
(3) עושה מעשה באש או בחומר לקיח, נפיץ או רדיואקטיבי או אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה באש או בחומר כאמור שבהחזקתו";
- 37(א) העובר עבירה, ובכלל זה עבירת מין לפי סעיפים 345, 347(ב) ו-348(א), (ב) ו-(ג1) לחוק העונשין, שהיא מעשה טרור, למעט עבירה כמפורט להלן, דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ-25 שנים.

"מעשה טרור" מוגדר בסעיף 2, בזו הלשון: מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה כאמור, שמתקיימים לגביהם כל אלה:

(1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי;

(2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;

(3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה:

(א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;

(ב) פגיעה חמורה בבטיחות הציבור או בבריאותו;

(ג) פגיעה חמורה ברכוש, שבנסיבות שבהן בוצעה יש אפשרות ממשיית שתגרום לפגיעה חמורה כאמור בפסקאות

משנה (א) או (ב) ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה כאמור;

(ד) אין נפקא מינה אם המניע או המטרה המנויים בפסקאות (1) ו-(2) היו המניע או המטרה הבלעדיים או העיקריים למעשה או לאיום;

ניסיון הצתה - סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין:

448(א) המשלח אש במזיד בדבר לא לו, דינו - מאסר חמש עשרה שנים;

שיבוש מהלכי משפט - סעיף 244 לחוק העונשין:

244. העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט.

22. אתחיל בעבירה האחרונה המיוחסת למשיבים 1-2, ושעניינה שיבוש מהלכי משפט - גרסת המשיבים מאשרת את הנטען בעניין זה, על כן קיימות ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים 1 ו-2 בביצוע עבירה זו, וההסבר שמסר המשיב 1, שהדבר נבע מרצונו שלא לערב את בנו, המשיב 2, באירוע, אין בו כדי להפחית מעוצמת הראיות לכאורה, וכך אני קובע.

23. בנוגע לשתי העבירות הנוספות, המיוחסות לכל ארבעת המשיבים, אקיים דין להלן.

24. הצדדים אינם חלוקים ביניהם, בנוגע לעצם שיגור שני הנורים ע"י המשיבים, ופגיעתם באזור בית ראש הממשלה. המחלוקת ביניהם נוגעת למשמעות המשפטית שיש לייחס למעשיהם - האם המעשים מהווים מעשה פזיזות באש, האם הם עונים על הגדרת "מעשה טרור" שבפזיזות באש, והאם מעשיהם מהווים ניסיון להצתה - כפי שב"כ המבקשת טוענת, או שמא מדובר ב"תקלה", ללא כל כוונה לירות את הנורים לעבר בית ראש הממשלה, ולא לפגוע בו או באיש, על כן אינה יכולה לעלות לכדי ביצוע שתי העבירות הנ"ל - כטענת ב"כ המשיבים.

25. שיגור הנורים כלל מעשי הכנה רבים ומדויקים, במטרה שהשיגור יצליח, יתועד, ושהמשגרים לא ייחשפו ע"י המשטרה, וכפי שהמשיבים מסרו - היה להם ניסיון מר עם משטרת חדרה, והם עשו מאמצים כדי שלא יעלו על עקבותיהם, כמי שביצעו את ירי הנורים.

26. מעשי ההכנה כללו איתור נקודה מתאימה לשיגור הנורים, הליכה דרך שבילים בכדי שלא להיתקל במחסום משטרי וכדי שלא יתועדו במצלמת אבטחה, כיבוי טלפונים סלולאריים ו/או העברתם למצב טיסה, מיקומם בשטח חולי מערבית לחלקו האחורי של בית ראש הממשלה, התקדמות המשיב 1 לכיוון המתחם בכדי לבחון את מצב הנוכחות המשטרתית במקום, וחזרתו למקום שנקבע לשיגור הנורים, הצטיידות בכפפות, תיעוד השיגור באמצעות מצלמת הטלפון הסלולארי של המשיב 1, התדרוך שנתן למשיבים 2-3 לאופן שיגור הנורים, התזמון של שיגור שני הנורים לאותו הזמן, כיוונם כלפי מעלה ומזרחה, לכיוון הדיונה, שבהמשכה, ובמרחק כ-150 מטרים ממנה, נמצא בית ראש הממשלה, שיגור שני הנורים, התפצלותם לאחר מכן, הסתתרותם, ועזיבת המקום - כל אלה מעידים על תכנון מדויק, לפרטי פרטים, תוך מטרה אחרת ויחידה, היא הצלחת השיגור, ומניעת חשיפת המשגרים.

27. ב"כ המשיבים טענו, שתוצאת הירי היא תקלה מצערת, במסגרתה נפלו נורים בעודם דולקים במתחם בית ראש הממשלה, בעוד שהכוונה הברורה של המשיבים הייתה לשגרם לעבר מתחם ההפגנות, שהיא הדיונה, וכי הנורים היו אמורים להאיר את השמים, ולהגיע לקרקע כשהם כבויים וקרים. עוד נטען, כי הדיונה היא מתחם הפגנות גדול, הממוקם מערבית לבית ראש הממשלה, במרחק של כ-150 מ' ממנו, וכי נקודת השיגור הייתה מרוחקת במרחק של כ-270 מ' מבית ראש הממשלה, במקום שנמצא מערבית לחלקו האחורי של הבית, כשבינם לבין הבית נמצא המתחם, כלשון כתב האישום.

28. ב"כ הצדדים חלוקים ביניהם, כאמור, בנוגע לכיוון השיגור ומטרתו: בעוד שב"כ המבקשת טענה, שכיוון השיגור היה בית ראש הממשלה, הרי שב"כ המשיבים טענו, שהירי היה לכיוון הדיונה, הנמצאת במרחק כ- 150 ממקום השיגור, ולא מעבר לכך. כפי שאפרט בהמשך, אין בידי לקבל טיעון זה של ב"כ המשיבים: הדיונה נמצאת באמצע הדרך, בין מקום שיגור הנורים ועד לבית ראש הממשלה, כאשר כיוון הדיונה הוא כיוון בית ראש הממשלה, והתוצאה מעידה על כך - הנורים פגעו בחצר בית ראש הממשלה, ובסמוך לביתן האבטחה הממוקם אחרי בית ראש הממשלה. הטיעון לפיו המשיבים כיוונו את הנורים לכיוון הדיונה ולא לכיוון בית ראש הממשלה, הוא טיעון מתחכם ומיתמם - שניהם, הדיונה ובית ראש הממשלה, נמצאים באותו כיוון של הירי, והתוצאה אינה משתמעת לשתי פנים - פגיעה בבית ראש הממשלה ובסביבתו. כל הסבר שניתן ע"י ב"כ המשיבים והמשיבים עצמם, אין בו כדי לסתור את העובדה, שכיוון הירי שבוצע היה מנקודת השיגור לכיוון כללי של בית ראש הממשלה. ב"כ המשיבים ציטטו מדברי המשיבים, מהם עולה שהם לא התכוונו לפגוע בבית ראש הממשלה, אלא לכיוון הדיונה, המרוחקת כ- 150 מטר מבית ראש הממשלה. המשיב 1 אמר בחקירתו מיום 20.11.24 שורות 51-62:
- "ש: אני אומרת לך שהמטרה הייתה לירות לעבר בית רוח"מ, ולא לעבר הדיונות כפי שאתה טוען, אחרת לא היה מועבר שום מסר, ואף אחד לא היה שומע על זה, ואז לא עשיתם בזה כלום בעצם.
- ת: לא הייתה כוונה לשגר לעבר בית רוח"מ, זה איננו מסר שאנחנו רוצים שיעבור, זה מנוגד לכל תפיסתנו שהיא בלתי אלימה, ופוגעת ברכוש, זה מסר שפוגע במחאה, זה מסר שברור מראש שיעצים בצורה מטורפת גל השמצות למחאה שמזיק לה".
29. המשיב 2 אמר בחקירתו מיום 19.11.24: "רצינו שזה יהיה לכיוון הדיונה אבל לא לכיוון הבתים", וכי "כיוונו לאיזור של דיונה וחול". עוד אמר משיב זה: "לא רצינו ולא דמיינו שזה יכול ליפול בבתים, ובטח שלא בתוך בית רוח"מ. לא התכוונו לסכן אף אחד. רצינו שזה יפול בדיונה", והוסיף "היינו כמה מאות מטרים מאזור מיושב, חשבנו שזה מספיק".
30. ב"כ המשיבים טענו, כי אין בחומר החקירה ראיה לסתור את דברי המשיב 1, לפיהם הנורים כוונו לעבר הדיונה, וכי בזמן אמת משיב זה העריך, שהם לא יגיעו עד לבית ראש הממשלה.
31. בשלב זה, של הראיות לכאורה, אין בידי, לקבל את הסברי המשיבים ובאי-כוחם - סופו של מעוף הנורים הוא בהגעתם עד לבית ראש הממשלה, ופגיעתם בו בשני אזורים, כך שגם התוצאה מעידה על כך, שבית ראש הממשלה אכן נמצא בכיוון הירי, גם אם המשיבים לא התכוונו לכך, שהנורים יגיעו עד לשם. מכאן, אמנם לא הייתה למי מהמשיבים כל כוונה לפגוע בבית ראש הממשלה, אך על אף זאת, הנורים נורו לכיוון כללי בו נמצא בית ראש הממשלה.
32. סוף דבר לעניין כיוון ירי הנורים: קיימות ראיות לכאורה, לפיהן הנורים לא נורו לעבר בית ראש הממשלה, אלא לכיוון כללי, שבאמצעו נמצאת הדיונה, ובהמשכו נמצא בית ראש הממשלה.
- מעשה טרור של מעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש)
33. כתב האישום מייחס למשיבים, בסעיף 27(א) את המעשים הבאים:
- "הנאשמים, בצוותא חדא, שיגרו את הנורים ובכך עשו מעשה באש או בחומר לקיח, בדרך נמהרת שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה. זאת עשו הנאשמים מתוך מניע אידיאולוגי-מדיני, במטרה לאלץ ממשלה לעשות מעשה או להימנע מלעשות מעשה, וכשהם צופים, כאפשרות קרובה לוודאי, כי שיגור הנורים יעורר פחד או בהלה בציבור, וכשיש בשיגור הנורים כדי לגרום לסיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם".

34. בהתאם לחומר הראיות, כפי שאפרט בהמשך, הסיכון לאדם קיים, שעה שהנור מגיע לקרקע כשהוא עדיין דולק, ופוגע פגיעה ישירה באדם, או כשהוא מכווך לפגיעה באדם בכיוון ישיר, כדברי עופר בן עזרא, בחוות דעתו מיום 24.11.24, ודברי ירון מור, בחוות דעתו מיום 21.11.24: "במידה והרקטה פוגעת פגיעה ישירה באדם היא עלולה לפצוע אותו, תלוי באזור הפגיעה ומרחק הטיסה". בנוסף, מחוות דעת מעבדת חבלה דרום עולה, שהסכנה מירי נור שתוקפו פג, היא דווקא ליורה עצמו, או כאשר ישנה בפגיעה כשהנור עדיין דולק, וכפי שנכתב שם "בכוחה של רקטה ידנית-סימון ימי להזיק לאדם בעת פעולתה". לאור זאת, אכן קיימת אפשרות לסיכון חיי אדם או לגרימת חבלה, כתוצאה מירי הנורים לכיוון מקום מאוכלס, שעה שהיה על המשיבים לצפות אפשרות אי-פתיחת המצנח, והמשך "טיסת" הנור אל מעבר לדיונה, והגעתה עד לאזור המאוכלס, כולל בית ראש הממשלה, שהיה בכיוון מעוף הנורים. אי-הזכרת מקרים קודמים של נזק לאדם כתוצאה מירי הנורים, בחוות הדעת שבתיק, אין בו כדי לשלול קיום אפשרות פגיעה באדם.
35. ב"כ המשיבים טענו, שב"כ המבקשת לא הראתה כי בזמן אמת הייתה אצל המשיבים מודעות לכך, ששיגור הנורים נעשה בדרך נמהרת או רשלנית, כנדרש להוכחת יסודות העבירה, והם הפנו לדברי המשיב 1, בחקירתו מיום 17.11.24, שם אמר:
- "כמה ימים לפני שבת אמיר ואני החלטנו לעשות איזושהי פעולה שמטרתה על אף הפסקת ההפגנות בקיסריה, לייצר איזושהי פעילות סביב בית ראש הממשלה, בלי מפגינים. לשאלתך, הפעילות היא לשגר זיקוק באזור הדיונה, הכוונה הייתה לשגר לאזור הדיונה, מערבית לבית איפה שיש מתחם הפגנות, שהמפגינים קוראים לזה הדיונה, בדיעבד שיגרנו את זה לא טוב. את הזיקוקים אני השגתי מאנשים שנפטרים מהזיקוקים שלהם כי הם פגי תוקף".
36. בהמשך הוסיף המשיב 1 באומרו, שבזמן אמת "לא הערכתי שמהמקום שבו ירינו יש סכנה שזה יגיע לבתים, אחרת הייתי מתרחק עוד יותר, בדיעבד זאת הייתה טעות". בחקירתו מיום 19.11.24, המשיך ואמר המשיב 1:
- "לא לי, ולמיטב הערכתי לשותפי לפעולה לא הייתה כוונה, רצון, או שאיפה, לפגוע בראש הממשלה או משפחתו, או ביתו. שניים, לא הייתה לנו כוונה לסכן אנשים או רכוש, והשתדלנו להימנע מכך, הכוונה הייתה לייצר אקט הפגנתי ללא מפגינים, בסביבת בית ראש הממשלה, התכנון היה גרוע, הביצוע היה גרוע, והתוצאה רעה מאוד בהיבט האפקט שהיא יצרה, לא יצרה נזק מהותי, פיזי, אבל כן יצרה נזק תודעתי קשה, שפוגע במדינה, במחאה, ומנוגד לכל עקרונותינו ותפיסותנו".
37. ב"כ המבקשת טענה מצידה, כי המשיבים נטלו סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה, בכותבה בסיכומיה: "עם כל הכבוד, לא יתכן שהנאשמים ייקחו על עצמם סיכון זה, תוך שהם עושים חישובים סטטיסטיים לכיווני הרוח ולסיכוי המזערי לשיטתם שהנור ייפול בווער ויפגע במישהו. האמירות שלהם בחקירה בהקשר זה מבטאת יומרנות מצידם ואף קלות דעת לתוצאות המסוכנות האפשריות שבמעשיהם"

38. אינני מקבל את טיעונם של ב"כ המשיבים, לפיו תיאור ב"כ המבקשת מוביל לכל היותר ליסוד נפשי של רשלנות, שאיננו קיים בעבירה המיוחסת למשיבים, הדורשת מודעות בפועל לפוטנציאל סיכון לחיי אדם. התכנון המוקדם, הסיור שערך המשיב 1 כדי לוודא שאין אנשים באזור, והבנתו שאמנם ראש הממשלה ובני ביתו אינם נמצאים במקום, אך עדיין קיים מערך אבטחה, שהוא מצומצם יותר. גם השיקולים והחישובים שנערכו ע"י המשיבים, כולל חישוב עוצמת וכיוון הרוח, בחירתם לירות את הנורים לאחר הגשם, כאמצעי להקטנת אפשרות ההתלקחות, בחירת מקום ביצוע הירי, המרחק מהדיונה ומבית ראש הממשלה, כיוון הירי לעבר הדיונה, שבהמשכה נמצא אזור מאוכלס, כולל בית ראש הממשלה - כל אלה מעידים, כמו גם דברי המשיבים עצמם עליהם עמדתי לעיל, שהם היו מודעים לאפשרות גרימת סיכון לרכוש או לאנשים, ועל אף שלטעמם רמת הסיכון הייתה נמוכה, עדיין הם היו מודעים לקיומו של סיכון. אמנם אין טיעון ואין ראיות לכך, שהמשיבים התכוונו לפגוע באדם או ברכוש, אך המעשים שנעשו על ידם, בוצעו תוך מודעות לסיכון הטמון בהם, הן לאדם והן לרכוש.

39. קיימות ראיות לכאורה, לפיהן המשיבים שיגרו שני נורים, בדרך נמהרת, שיש בה כדי לסכן חיי אדם, וזאת במעשה אקטיבי ומתוכנן, שלוותה לו מודעות, תוך יצירת סיכון בלתי סביר לפגיעה בגופם של מי שנמצאים באזור בית ראש הממשלה, וכאשר הנאשמים צפו את הסיכון בפועל ולא רק בכוח, עת שיגרו את הנורים, למרחק. המשיבים ידעו שמדובר בנורים פגי תוקף, ומכאן נטילת הסיכון במודע, שמא לאחר בעירת הנורים באוויר, המצנחים המותקנים עליהם לא ייפתחו, וכתוצאה מכך הם ימשיכו במעופם לכיוון בית ראש הממשלה, שם שהו באותה העת אנשי אבטחה. הסיכון לכאורה עולה מהסרטונים המתעדים את נפילת הנורים הבורחים בסמוך למאבטחים באזור בית ראש הממשלה, ובחצר בית ראש הממשלה.

40. המשיב 1 נשאל בנוגע להימצאות מאבטחים במתחם, בשעת ביצוע ירי הנורים, וכך ענה לשאלות שהופנו אליו, בחקירתו מיום 24.11.24, שורות 134-136:

"ש: אתה היית צריך לדעת שגם אם אין נוכחות של של רוח"מ, עדיין יש מאבטחים, כמו שראינו, הרי מי כמוך יודע שהבית לא נשאר ריק, העובדים האלה היו חשופים לפגיעה אפשרית.

ת: ידעתי שיש מאבטחים, כמו שידעתי שיש תושבים בקיסריה ופעלתי כדי שלא יפגעו, והפעולה יצאה לא כמתוכנן.

ש: אני אגיד לך תאמת עופר, נראה כאילו כל הניסיון שלך פועל לטובתך כשאתה רוצה, אתה ימאי וכך ידעת את כיוון הרוח, אתה מכיר את הזיקוקים ולכן יודע שזה כביכול משמש לאור ולא לחום, אבל בפועל כל הניסיון שלך היה צריך גם לשמש אותך לדעת לא להפעיל את הזיקוק הזה לכיוון אזור מאוכלס, ולא להעמיד אנשים בסכנה אפשרית.

ת: אני עד היום, שבוע לאחר האירוע, לא מצליח להבין איך הגיעו הזיקוקים לאן שהגיעו. זה לא נותן לי מנוח בלילה, בכל ההערכות שלי ומניסיון עבר עם זיקוקים בדיונה שראיתי, זיקוקים שנורים מהאזור ההוא אכן פרחו מעל הדיונה, אין לי אלא להצטער מאוד ולהתנצל מאוד על זה שעשיתי את הפעולה הזאת, היא לא יצאה כמו שתכננו והתכוונו, ולשמחתי לא גרמנו לשום נזק פיזי, ואני מצר על הלחץ ועוגמת הנפש שגרמנו למאבטחים, למאבטחת בבוטקה, לשוטרים, ולא פחות מכך להסטת השב"כ ויאחבל מהמשאבים שנדרשו להשקיע השב"כ ויאחבל סביב הפעילות השגויה שעשינו".

41. גם המשיב 3 התייחס לכך, בחקירתו מיום 18.11.24, באומרו, שכוונתם הייתה "לירות זיקוק בדיונה בשבת כדי להזכיר שאנחנו פה", וכי מדובר ב- "סוג של הפגנה אבל זה רק היה כוונה לשגר זיקוק ימי מעל חולות קיסריה וכל המעשים שעשינו היו במטרה שזה יהיה לחולות", תוך שהדגיש כי "התכנית הייתה שזה יפול בחולות", והוסיף "כיוון שלא הייתה לנו שום כוונה שהזיקוק יגיע לבית רוח"מ אז העובדה שיש שם מאבטחים לא רלוונטי כי זה היה צריך ליפול לחולות".

42. המשיב 4 התייחס למעשה ה"פחזני" כדבריו, שנעשה במודע ובמכוון על ידם, ודבריו בחקירתו מיום 18.11.24: "ביום חמישי נפגשנו עופר ואני פנים אל פנים וקבענו שבגלל שאין הפגנה בשבת בערב בירושלים, אז ניפגש בקיסריה ונעשה סיבוב לבדוק את השטח, רמת המחסומים והנוכחות המשטרתית כשאין הפגנה, וגם צירי הגעה. בשיחה זו דובר על נושא "הפחזנית", זה כינוי שלנו שנולד בעקבות זימון לחקירה של עופר ושלי במשטרת חדרה לפני כחודשיים בעקבות אירוע של ירי זיקוקים. בחקירה התייחסו לזה כאל "שימוש פחזני באש" ומשם הכינוי שהדבקנו...עופר אמר "בו נעשה משהו פחזני".

43. עוד אמר המשיב 4 באותה חקירה מיום 18.11.24, כי "עופר ואיתי התחילו לדבר על איך לכוון את הזוית כדי שזה יגיע לדיונה", וכי "המחשבה היתה שזה יפול בדיונה". משיב זה הוסיף ואמר, כי "זה אכן חמור מאוד שזה נפל למיקומים שציינת, זה לא כוון לשם. לא פיזית ולא רעיונית". לדבריו, "הרעיון היה לירות זיקוק שיפול בדיונה", ובנוגע לשיחה שהוזכרה על ידו בין משיבים 1 ו-3 אמר בחקירתו מיום 24.11.24, כי "הוויכוח בין איתי לעופר היה כדי להגיע לדיונה ושלא יפול בשטח המיושב אלא רק בדיונה".

44. מסקנת ביניים: קיימות ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים, בביצוע עבירה של מעשה פיזיות ורשלנות (פיזיות באש), בכך שירו שני נורים, לכיוון כללי בו נמצא בית ראש הממשלה, ביוזעם שאנשי בטחון נמצאים בסביבתו, בדרך נמהרת או רשלנית, שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה. כעת אבחן, אם קיימות ראיות לכאורה גם בנוגע לרכיב הטרור שבעבירה זו.

האם ישנן ראיות לכאורה ל-"מעשה טרור"?

45. ב"כ המשיבים טענו, כי ייחוס "מעשה טרור" לעבירה של מעשה פיזיות ורשלנות (פיזיות באש), מהווה מעשה ראשוני ותקדימי, בכך שמדובר במקרה ראשון שבו מיוחס "מעשה טרור" לעבירה של פיזיות ורשלנות, ובנוסף - מדובר במקרה ראשון שבו מיוחס "מעשה טרור" לפעולה שנעשתה במסגרת מחאה לגיטימית נגד מדיניות הממשלה, בחלופה של "מניע מדיני-אידאולוגי".

46. אקדים ואכתוב, שהייתי שותף בכתיבת מאמר שבחן את הקשר שבין ארגוני טרור לארגוני פשע (Zaid Falah, Tal Mimran & Mohammed S. Wattad, "Organized Criminals as Terrorists" 33(1) Southern California Interdisciplinary Law Journal 1 (2023)) - במאמר זה נדון הקשר שבין ארגוני פשיעה לארגוני טרור, תוך עריכת מחקר מקיף, הכולל התייחסות למדינות רבות. מסקנת המאמר היא, כי המאפיין הבולט והמרכזי של פעילות טרור, כמו גם פעילות של פשע מאורגן, הוא השימוש באליומות במטרה להטיל אימה לשם השגת מטרות הארגון, וכפי שנכתב במאמר (עמ' 19, 38 - בהתאמה): "Concerning violence, international organized crime groups use targeted violence to promote organizational goals, while terrorist groups resort to it to advance political goals. Unlike organized crime groups that instrumentally use violence, when it comes to terrorist organizations, it forms part of their sense of identity and defining characteristics" "As this Article has shown, terrorist and organized criminal groups bear many similarities. They operate clandestinely, use similar tactics, share a mutual desire for intimidation, and use violence to achieve their goals".
- אמנם בתיק שבפניי איש לא טען, שמי מהמשיבים נמנים על ארגוני טרור, ולא על ארגוני פשע, אך ייחוס מעשה טרור למעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש), אינו יכול להיות מנותק מהפרשנות שיש ליתן למונח "טרור" ולכוונת המחקר, עת אפשר צירוף "מעשה טרור" לעבירות שונות בחוק העונשין.
47. כדי להוכיח, שמעשה הפזיזות והרשלנות (פזיזות באש) שנעשה ע"י המשיבים, הוא מעשה טרור, יש לעמוד במבחן משולש, ולהוכיח קיומם של שלושת אלה:
- (א) מניע - קיומו של מניע אידיאולוגי בבסיס המעשה.
- (ב) מטרה - קיומה של מטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או מטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה.
- (ג) סיכון - קיומו של סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם, או פגיעה חמורה ברכוש שבנסיבות ביצועה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה.
48. המבחן הראשון, מתוך שלושה, להגדרת "מעשה טרור" הוא מבחן "המניע":
49. המשיבים פעלו מתוך מניע אידיאולוגי, למחות כנגד הממשלה, במקום ובזמן שלא הייתה בו כל פעילות מחאה, ותוך שהמשיבים מתארגנים, לאחר תכנון מוקדם, ומגיעים במספר רכבים, תוך שנקטו בפעולות בכדי שהמטרה לא תעלה על עקבותיהם, כיבו טלפונים או העבירו אותם למצב טיסה, עטו כפפות, חמקו ממצלמות אבטחה, עשו סיור מקדים לבדיקת מצב הכוחות בשטח, הגיעו למקום שקבעו לשיגור הנורים, כווננו אותם, והירי בוצע. לאחר מכן, התפצלו המשיבים לשני בתים נפרדים, וחמקו ממחסום משטרה, ובהמשך - הפיצו את הסרטון שתיעד את השיגורים.
50. התנהלותם הנ"ל של המשיבים אינה יכולה להיכנס תחת מעטה של מחאה לגיטימית, אלא היא מהווה התנהלות החוצה את גבולות המותר אל עבר האסור, שבמהלכה שוגרו שני נורים, שפגעו באזור בית ראש ממשלת ישראל, שעה שבמקום שהו מאבטחים, אותם סיכנו, ושבנס לא נפגעו.
51. לאחר בחינת כל חומר הראיות שוכנעתי, כי קיימות ראיות לכאורה, לפיהן מעשי המשיבים, עת ירו את נורי התאורה, נבעו ממניעים אידיאולוגיים, דהיינו, רצונם להעביר מסר, לפיו פעילות המחאה בקיסריה לא פסקה, וכדברי המשיב 1, בחקירתו מיום 24.11.24, עמ' 14, פסקה 94:
- "אחרי נפילת הכתב"ם הערכנו שהסיכוי שיחזרו (משפחת רה"מ לקיסריה) בזמן הקרוב נמוך מאוד ובהחלטה לא קלה החלטנו להעביר את מרכז הכובד של הפעילות שלנו לירושלים ומקומות אחרים שבו נמצא רה"מ ודמויות מרכזיות אחרות, ומידי פעם לבצע משהו ספורדי בקיסריה. כחלק מירידת המדרגה בקיסריה רצינו לעשות פעילות קטנה שלא דורשת מאמץ לוגיסטי גדול אבל שכן אומרת המפגינים לא שכחו את קיסריה... שלא יחשוב מאן דהוא שבקיסריה לא יהיו עוד פעולות מחאה, לא משטרת חדרה, לא רה"מ ורעייתו ולא פעילי המחאה הנאמנים שעבור חלקם הפסקת הפעילות הסדירה בקיסריה היתה מכה".
52. המבחן השני ל"מעשה טרור" הוא מבחן "המטרה":
53. סעיף 2(ב) לחוק המאבק בטרור מגדיר מהי "מטרה" לצורך חוק זה, בקובעו:
- "בכל מקום בחוק זה שבו נאמר 'מטרה', ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן".
54. סעיף 2(ב) הנ"ל מתייחס באופן מפורש להלכת הצפיות, כתחליף לרכיב המטרה, אך הדרישה היא כי ראיית התרחשות התוצאה תהא "כאפשרות קרובה לוודאי", ואין די בחשד.

55. מחומר הראיות עולה, כי הנורים שנורו הם נורי מצוקה ימיים, שהיו פגי תוקף, והם מכילים תערובת פירוטכנית, חומר בעירה הבוער בטמפרטורות גבוהות ואבקת שריפה המשמשת כתערובת נפץ בפריטים פירוטכניים. הנור נועד לשמש משיטי כלי שיט בעת השהות בים, לשם סימון ואיתות בעת מצוקה וחירום. בעת פעולת שיגור הנור, משוגר גוף תבערה הפולט אש ועשן אדום לגובה של כ-300 מטר, למשך זמן בעירה של כ-40 שניות ובעוצמה של 30,000 נרות דולקים. בכוחו של הנור להזיק לאדם בעת פעולתו, ובמידה והנור פוגע באדם באופן ישיר, הוא עלול לגרום לו לפגיעה חמורה.

56. עוד עולה מחומר הראיות, שהמשיבים מכירים את הנורים, והם אף היו מודעים לסיכון שבשימוש בהם בשטח מאוכלס, על כן הם לא השתמשו בהם בעונת הקיץ, בה הצמחייה יבשה, בכדי שלא תבער. זהותם של המשיבים ותפקידיהם מחזקים את הראיות, בדבר מודעותם לסכנות שבירי נורים: המשיב 1 הוא תא"ל במילואים בחיל הים, עבד בתעשייה האווירית, וימאי, המשיב 2 הוא מהנדס טילים ברפא"ל, והמשיב 3 שירת בפלוגת החבלה בצנחנים.

57. ב"כ המשיבים טענו, שלמרות אמצעי הזהירות בהם נקטו מרשיהם, מה שאירע היה תקלה כפולה: ראשית, הנורים הגיעו לאזור שלא התכוונו כי יגיעו אליו, הוא בית ראש הממשלה ועמדת המאבטחת, ושנית - הנורים הגיעו לקרקע בעודם בוערים. עוד נטען, כי על אף שתי התקלות הנ"ל, איש לא נפגע כתוצאה מהם, ולא נגרם נזק, ואף לא היה פוטנציאל לגרימתו.

58. המשיב 1 אכן ציין בחקירותיו, שלא הייתה לו ולחבריו כל כוונה לפגוע בראש הממשלה או באחרים, וכדבריו בחקירתו מיום 19.11.24:

"לא לי, ולמיטב הערכתי לשותפי לפעולה לא הייתה כוונה, רצון, או שאיפה, לפגוע בראש הממשלה או משפחתו, או ביתו. שניים, לא הייתה לנו כוונה לסכן אנשים או רכוש, והשתדלנו להימנע מכך, הכוונה הייתה לייצר אקט הפגנתי ללא מפגנים, בסביבת בית ראש הממשלה, התכנון היה גרוע, הביצוע היה גרוע, והתוצאה רעה מאוד בהיבט האפקט שהיא יצרה, לא יצרה נזק מהותי, פיזי, אבל כן יצרה נזק תודעתי קשה, שפוגע במדינה, במחאה, ומנוגד לכל עקרונותינו ותפיסותנו. הפעילות שלי נובעת מחשש עמוק לגורל המדינה, כתוצאה מהתהליכים שמתרחשים במדינה, ומהערכתי שהמשך התהליכים המתקיימים מוביל לסיכון מהותי על עצם קיום המדינה, על כן פעלתי בפעילות מחאה מתגברת במטרה לנסות לבלום את התהליכים המתרחשים ולהציל את המדינה. אינני מתכוון להפעיל יותר זיקוקים בשום מפגן הפגנתי לאור הבנתי את הבעיה בשליטה בתוצאה ובסיכון האפשרי ואני מתכוון לפעול להניא אחרים מלעשות כן. במקרה הנ"ל טעיתי טעות חמורה בשיקול הדעת, שיצר סיכון לאנשים ורכוש שלשמחתי לא התממש, ויצר אפקט תודעתי שפוגע במדינה, ואני מצר על כך צער עמוק, לוקח על עצמי אחריות מלאה למעשי, ובכוונתי להפיק לקחים מהותיים על עצם המחאה שלי, ולוודא שאיננה מסכנת ואיננה חורגת מגבולות הלגיטימיות".

59. המשיב 1 המשיך והסביר, בחקירתו מיום 24.11.24:

"אינני מקטין מחומרת המעשה, בכך שבסופו של תהליך נחתו שני זיקוקים בוערים בבית רוה"מ ליד הבוטקה, כל כוונתנו הייתה לייצר פעולת מחאה עם שני זיקוקים מעל הדיונה. לא הייתה ולא תהיה לי ולמי משותפי כוונה לפגוע באדם או ברכוש, בוודאי לא סמל שלטון כלשהו, או כל גורם שהוא שהמחאה מתנגדת אליו או פועלת מולו, צר לי עמוקות, על הלחץ שגרמתי לכל המעורבים, ועל המשאבים היקרים מאוד שהושקעו בחקירה".

כתב האישום מייחס למשיבים שתי מטרות, שדי בקיום אחת מהן כדי לענות על דרישת "המטרה" שבמעשה טרור, ולהלן אבחן את שתי המטרות:

כתב האישום מייחס למשיבים שתי מטרות, שדי בקיום אחת מהן כדי לענות על דרישת "המטרה" שבמעשה טרור, ולהלן אבחן את שתי המטרות:

מטרה 1: לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה 60. בבוא בית המשפט לפרש את המונח "מעשה טרור", ולקבוע אם הוא חל על המקרה שבפניו, ניתן לפנות לכוונת המחוקק, עת הגדיר את המונח "מעשה טרור", ולברר את גבולות המקרים עליהם התכוון המחוקק להחיל את "מעשה הטרור".

61. מקרא פרוטוקולי הדיונים וההפניות בעניין המונח "מעשה טרור", מעלה קיומו של חשש אצל המחוקק להרחבת יתר של המונח "מעשה טרור", שמא יוחל על כל מעשה מחאה שיש בו שימוש באמצעים אלימים. כך, למשל, במסמך שנערך ע"י הייעוץ המשפטי של ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, שהוכן לקראת דיוני הוועדה בכנסת ה-19, מיום 8.10.2015, נכתב, בין היתר:

"אם ננסה לאפיין את הסכנה שמקורה ב"טרור", נוכל לקבוע שהמעשה הואכזה שיש לו רקע אידיאולוגי, שהסיכונים שאליהם הוא חושף הם בעלי עוצמה גבוהה וכך גם בנזקים האפשריים שלו; הוא מערער את תחושת הביטחון של הציבור; ובדרך כלל הוא נעשה בקשר לארגון, שפועל בחשאיות, שנהנה, פעמים רבות, מקשרים גלובליים ומהסרת חסמים של גבולות מדינתיים, וכן מתמיכה של אוכלוסייה מקומית שמזדהה עם האידאולוגיה שמניעה את הארגון ואת המעשה הקונקרטי.

האתגר שהיה לוועדה כשדנה בהגדרה היה, מחד גיסה לכלול את הראוי להיכלל, ומאידך גיסה, לא להרחיב מעבר לנדרש. הרחבה מעבר לנדרש של המונח "טרור" שומטת את האפיון המיוחד ואת ההצדקות לטיפול המיוחד המוצע במעשי טרור ובמבצעים. חשוב להדגיש כי מעשה חמור הפוגע בערך מוגן בסיסי לחברה מטופל בדין הפלילי גם היום באמצעות יצירת עבירות פליליות שנועדו להגן על הערכים המוגנים החשובים ביותר לחברה (כמו חיי אדם, חירות, גופו, הסדר הציבורי, הרכוש). אין במיעוט מעשה מההגדרה "טרור" כדי לבטל את היותו עבירה, ואף עבירה חמורה. השאלה אינה אם מעשה הוא עבירה/ראוי שיהיה עבירה, אלא האם יש לו אפיונים מיוחדים של מעשה טרור המצדיקים טיפול מיוחד ואחר.

לפיכך, ההגדרה של מעשה טרור צריכה לאפיין את טיב המעשה הייחודי, וגם את עוצמת הפגיעה. בהכללה ניתן לומר שרוב ההגדרות של מעשה טרור במדינות בעולם מתבססות על מספר יסודות:

- תכלית המעשה היא קידום מטרה מדינית, אידיאולוגית או דתית (לעיתים במסגרת מאורגנת);

- מטרת המעשה היא ליצור אפקט של פחד ובהלה קשים בקרב הציבור או לאלץ ממשלה/גוף נבחר לשנות את מדיניותו;

- האפיון העובדתי של המעשה הוא מעשה חמור ואלים, שיש בו כדי לסכן חיי אדם (גם באמצעות שיבוש בתשתיות חיוניות)."

62. המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (בזמן הרלבנטי), עו"ד רז נזרי, בישיבת ועדת החוקה חוק ומשפט מיום 9.6.2014 (עמ' 23), הביע את העמדה המשפטית של הייעוץ המשפטי לממשלה, לפיה אין בסיס לייחס עבירת טרור לעבירות שבוצעו במסגרת המחאה נגד ההתנתקות, וכדבריו: "אומר עוד משפט, חברת הכנסת סטרוק וחברת הכנסת מועלם, תראו, אתן פה כרגע מתווכחות אתנו על זה שאתן חוששות שהמערכת תפעיל את הסנקציה הזאת של טרור אם תתנו את הסמכות הזאת בצורה רחבה יותר, ומשתמשות בהתנתקות בסעיף שהיה בחוק העונשין שעדיין קיים. אני שוב חוזר ואומר, אגיד ליצחק בצורה יותר מפורשת, מה שאולי רמזתי קודם, אם החוק הזה לא עובר לצורך העניין, יש היום פקודה למניעת טרור ויש היום את תקנות ההגנה, גם בפקודה למניעת טרור וגם בתקנות ההגנה ההגדרות רחבות פי כמה וכמה ממה שמוצע כאן. בתקנות ההגנה יש בסופו של דבר סעיף סל שאומר: התאחדות בלתי-מותרת, כל מה ששר הביטחון יכול לראות זה א', ו-ב', ובפקודה למניעת טרור כתוב על אלימות באופן כללי.

ההגדרות האלה שמדברים על מבחנים של מניע, של מטרה, של מעשה, ובתוך המעשה יש את הסעיפים הללו, בסופו של יום הן יותר תוחמות - אני לא מדבר כבר על הוועדה המנהלית וכו' - הן יותר תוחמות את שיקול הדעת. גם אם אתם רוצים עכשיו להלין על תקופת ההתנתקות שהשתמשו בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לא זכור לי שהלכו ואמרו שמי שעושה את זה הוא ארגון טרור, לא זכור לי שהאשימו בשעתו, עוד לפני ההתנתקות, בתקופת הסכמי אוסלו או קצת אחרי זה היה את הבית הלאומי, היו איזה כתיבי אישום על הבית הלאומי, אז השתמשו בסעיפים של המרדה וכו', לא השתמשו לאותו ארגון בהקשרים של התאחדות בלתי-מותרת או טרור. לכן המחשבה שזה מה שייתן את הכלי בידי הרשויות לרדוף אחרי גורמים מימין או משמאל שעושים פעילות מחאה לגיטימית ועכשיו יגידו על זה טרור, נראה לי שבכל זאת היא מרחיקת לכת. ואם יקרה מה שלא אמור לקרות, ולא יקרה, התביעה תשתגע במירכאות, אז יש בתי-משפט שיעצרו את זה."

63. כתב האישום מייחס למשיבים פעילות "במטרה לאלץ ממשלה לעשות מעשה או להימנע מלעשות מעשה", וכלשון סעיף 9 לכתב האישום:

"הנאשמים תכננו את התוכנית ממניע אידאולוגי מדיני, לשיטתם במטרה להעביר מסר לראש הממשלה ולכלל הציבור, שפעילות המחאה בקיסריה לא פסקה, ובמטרה לייצר אפקט מצטבר של לחץ גדול על ראש הממשלה, שיוביל בסופו של דבר, בראייתם, לקידום מטרות המחאה כמתואר בסעיף 3 לעיל. הנאשמים אף צפו, כאפשרות קרובה לוודאי, כי מימוש התוכנית יעורר פחד או בהלה בציבור, ובכלל זה, בקרב האנשים שנמצאים באזור בית ראש הממשלה, ואף בקרב ראש הממשלה ובני משפחתו."

64. ב"כ המבקשת השתמשה בניסוח כתב האישום, במילים "במטרה לייצר אפקט מצטבר של לחץ גדול על ראש הממשלה", ולא במילה "לאלץ", כדרישת המחוקק, וכלשון סעיף ההגדרה: "במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת ... לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה".

65. מכל הדיונים המוקדמים לקראת חקיקת החוק, שחלקם הובא לעיל, עולה, שהדרישה לקיום התנאים של מעשה טרור הוא "אילוץ ממשלה" ולא "הפעלת לחץ על ממשלה", אחרת כל מחאה, מכל סוג שהיא, גם בסוגיית איכות הסביבה, או מחאה כנגד חוק הנראה בעיני חלק מהציבור כחוק "מגדרי", או חוק שנטען כי הוא מפלה חלק מהאוכלוסייה לעומת החלק האחר, וכו' - כל מחאה כזו, שתתלווה אליה עבירה נוספת כגון אלימות - עלולה להיכנס תחת המעטה של "מעשה טרור", והמדרון החלקלק עלול להוביל לתוצאות אפלות - ולא לכך כיוון המחוקק, שקיים דיון מעמיק, ובסיומו נבחרה המילה "לאִלץ", ולא מילה מרוככת יותר, וזאת בכדי להימנע מסכנה של הרחבת המקרים עליהם תחול ההגדרה של "מעשה טרור".

66. ייתכן שיש בירי גופי התאורה, ופגיעתם באזור בית ראש הממשלה, כדי ליצור לחץ כלשהו על הממשלה והעומד בראשה, אך אין מדובר ב"לחץ גדול" שיש בו כדי להוביל לקידום מטרות המחאה, ועל אף שייתכן והמשיבים צפו אפשרות לפיה שיגור הנורים יאלץ את הממשלה לעשות מעשה או להימנע מעשייתו, אך אין ראיות לכאורה לכך, שמדובר באפשרות העולה כדי דרגה של "קרוב לוודאי".

67. המסקנה העולה מהנ"ל היא, שלעניין המטרה הראשונה שבהגדרת "מעשה טרור", לפיה המעשה נעשה "במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת ... לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה" - אין ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים, בביצוע מעשה שנעשה במטרה "לאִלץ" ממשלה לעשות כן.

מטרה 2: לעורר פחד או בהלה בציבור

68. לעניין המטרה הנוספת שבהגדרת "מעשה טרור", לפיה "הנאשמים אף צפו כאפשרות קרובה לוודאי כי שיגור הנורים יעורר פחד או בהלה בציבור" - המשיב 1 נשאל בחקירתו מיום 17.11.24: "האם לא נראה לך שבזמן מלחמה שיגור של דבר כזה עלול לגרום ללחץ ולבהלה מעצמים שעפים בשמיים בעיקר אחרי כטב"מ שהגיע לבית רה"מ?", ותשובתו הייתה: "לא אני לא חושב כי זה לא נראה כמו כטב"מ ולא כמו טיל. זה לא יוצר בהלה". גם בחקירתו מיום 24.11.24 נשאל וענה המשיב 1 על עניין זה:

"ש: אני אומרת לך שפעולת שיגור הזיקוק שביצעתם, דווקא בעת הזאת, ובפרט לאחר פגיעת הכטב"מ בבית רה"מ ומתקפת הטילים האיראנית בתחילת אוקטובר 24' יוצרת פגיעה קשה בתחושת הביטחון של הציבור, ומהווה חציית קו אדום וזרעת פחד ובהלה. תגובתך?

ת: אני חושב שזיקוקים בדיונה הם אירוע שגרתי, הציבור מבין היטב שזה פעולות מחאה, התושבים מול בית רה"מ מורגלים להפגנות, ובכלל זה לזיקוקים. אני לא חושב זה יוצר פאניקה. אנחנו כן משתדלים לא להפעיל סירנות במגפונים לבקשת התושבים.

ש: אני אומרת לך שברגע שסמל שלטון נפגע, או מותקף, כמו במקרה זה של בית רה"מ זה כן יוצר תחושה אצל הציבור שאפילו זה לא מוגן.

ת: אני מסכים שאסור לפגוע בסמלי שלטון, ופגיעה בסמל שלטון יוצרת המון תופעות לא רצויות ולכן אסור לבצע את זה".

69. מדברי המשיב 1 עולה, שבראיתו אין פוטנציאל של יצירת פחד ובהלה בציבור, כתוצאה מירי נורים, והוא מסכים שאסור לפגוע בסמלי שלטון. הפחד והבהלה בציבור, אליהם מתכוון המחוקק, מכוונים לפחד ובהלה קשים, וכעולה ממסמך הייעוץ המשפטי של ועדת החוקה חוק ומשפט: "מטרת המעשה היא ליצור אפקט של פחד ובהלה קשים בקרב הציבור או לאלץ ממשלה/גוף נבחר לשנות את מדיניותו".
70. נורי תאורה, שנורו ע"י המשיבים, לא היו מעשה חריג באזור בית ראש הממשלה, כפי שהעידו על כך המשיבים, כך שקשה ללמוד מירי שני הנורים, ככאלה שיש בכוחם ליצור אפקט של פחד ובהלה קשים בציבור, הגם שאלה נורו בעת מלחמה, וזמן קצר לאחר פגיעת כטב"ם בבית ראש הממשלה.
71. לצד זאת, בחנתי את הטיעון, לפיו העמדת נאשמים לדין, בעבירה של "מעשה טרור" המתלווה לעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש), מהווה סטייה ניכרת ומהותית ממדיניות ההעמדה לדין של התביעה בעבירות טרור.
72. כפי שעלה בטיעוני ב"כ הצדדים, ומחומר הראיות, נציג השב"כ שוחח עם המשיבים 1 ו-4, זמן מה לפני ביצוע הירי המתואר בכתב האישום, ולהלן חלק מסיכום השיחה:
- "24. יחד עם זאת, עליהם להבין כי כחלק ממעגלי האבטחה במעגל הקרוב לבית רוח"מ נמצאים מאבטחי שב"כ ומאבטחי יח' מגן שתפקידם שונה מתפקיד המשטרה והדבר האחרון שהמוחים רוצים לעשות זה לאתגר את מעגל אבטחה זה.
25. הוסבר כי כל פעילות שתאתגר את מעגל האבטחה הצמוד לבית רוח"מ עלולה להביא למיסקלקולציה של הדברים ולתגובות של המאבטחים כלפי המוחים המתגרים וחלילה להביא לפגיעה במפגין.
26. השניים ציינו כי כלל המוחים בקיסריה מודעים לנושא זה ואין כל כוונה לאתגר זאת.
27. סוכמו הגבולות הברורים שאסור לחצות לאור אפשרות לתרגומן על ידי מערך האבטחה כפגיעה באישיות או בנכס:
1. כל פעולה חשאית הכוללת התקרבות לנכס (התגנבות, זחילות, הטמנות בשטח בצורה חשאית וכו).
 2. פריצת מחסומים ופריצה המונית לבית רוח"מ (תרחיש הקפיטול).
 3. חסימה פיזית של האישיות או שיירת ראש הממשלה.
 4. ירי של פירוטכניקה לעבר בית רוח"מ.
28. עופר ואמיר קיבלו בהבנה מלאה את הדברים וציינו כי הנושא ברור להם".

73. מסיכום השיחה עם איש השב"כ עולה בבירור, שאיש השב"כ חשש לפגיעה של מאבטח במפגין, ולא של מפגין במאבטח, וזאת כתוצאה מתגובה אפשרית של מערך האבטחה. יחד עם זאת, נכתב מפורשות, שאין לבצע ירי של פירוטקניקה לעבר בית ראש הממשלה - אמנם גם נושא זה צוין בהקשר של חשש לסיכון המפגינים, אך זה מובן מאליו, שאסור לירות פירוטקניקה לעבר בית ראש הממשלה, גם ללא שיחה מקדימה עם איש השב"כ. המסמך דן בירי "לעבר" בית ראש הממשלה, ולא ירי "לכיוון" בו נמצא בית ראש הממשלה. אמנם ירי לכיוון הבית, יכול להתפרש גם כירי לעבר הבית, אך זאת אותיר להכרעה בתיק העיקרי, ובשלב זה - הראיות לכאורה, בהן יש פוטנציאל להרשעה, הן לכך שירי הנורים שבוצע ע"י המשיבים בוצע לכיוון כללי בו נמצא בית ראש הממשלה, אך לא לעבר בית ראש הממשלה, ולבטח לא במטרה לפגוע בבית ראש הממשלה.
74. נשאלת השאלה: האם המשיבים צפו כאפשרות קרובה לוודאי, כי שיגור הנורים יעורר פחד או בהלה בציבור, כולל בקרב האנשים הנמצאים באזור בית ראש הממשלה, בכך שתחושת הביטחון שלהם תתערער, ואף בקרב ראש הממשלה ובני משפחתו?
75. ב"כ המבקשת טענה, כי שיגור הנורים נעשה ביום בו לא התקיימה כל פעילות מחאה באזור בית ראש הממשלה, ולא נעשה במסגרת הפגנה או פעילות מחאה מאורגנת אחרת, אלא באופן עצמאי וביוזמת המשיבים בלבד. עוד נטען, שהמשיבים תכננו היטב את מעשיהם, כפי שפורט בכתב האישום, וכי הנורים נחתו באזור בית ראש הממשלה כשהם בוערים.
76. התקופה היא תקופת מלחמה, וכל אירוע ירי, גם של זיקוקים, יכול ליצור בהלה מסוימת בציבור, במיוחד כאשר מדובר בירי לעבר בית ראש הממשלה, שהוא סמל שלטון.
77. ייתכן והמשיבים צפו אפשרות לפיה שיגור הנורים יעורר פחד או בהלה בציבור, כולל בקרב האנשים הנמצאים באזור בית ראש הממשלה, בכך שתחושת הביטחון שלהם תתערער, אך אין ראיות לכאורה לכך, שמדובר באפשרות העולה כדי דרגה של "קרוב לוודאי". מכאן, הגעתי למסקנה, לפיה אין ראיות לכאורה גם בנוגע למטרה השנייה שבהגדרת "מעשה טרור".
78. סוף דבר - אין ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים, בנוגע לרכיב המטרה שבהגדרת "מעשה טרור".
79. המבחן השלישי ל"מעשה טרור" הוא מבחן "הסיכון":
80. לפי מבחן זה, יש לבדוק האם קיימות ראיות לכאורה, לקיומו של סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם, או פגיעה חמורה ברכוש, שבנסיבות ביצועה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה.

81. ירי הנורים, ופגיעתם באזור בית ראש הממשלה, כשהם עדיין בוערים, וכאשר היו אנשי אבטחה באזור בו פגעו הנורים - יש בכך כדי להוות סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם או ברכוש, אך אין די בכך - הסעיף דורש, קיומה של מטרה לגרום לפגיעה חמורה באדם או ברכוש, והלכת הצפיות היא תחליף למטרה, וכלשון סעיף 20(ב) לחוק העונשין, עליו עמדתי לעיל: "לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן", ולצד זאת קובע סעיף 2 לחוק המאבק בטרור: "בכל מקום בחוק זה שבו נאמר "מטרה", ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן". המשיבים לא רצו לפגוע באדם ולא ברכוש, והם עשו את כל שידעו לעשות, כדי להימנע מפגיעה מעין זו. מחומר הראיות לא עולה, שהמשיבים ראו מראש את אפשרות הפגיעה החמורה באדם או ברכוש, כאפשרות קרובה לוודאי, כפי שמפורט בכל חלקי החלטה זו, על כן - גם בנוגע לרכיב ה"סיכון", שהוא הרכיב השלישי בהגדרת "מעשה טרור", אין ראיות בעוצמה הנדרשת להרשעה.
82. סוף דבר - לאחר בחינת מכלול חומר הראיות הגעתי למסקנה, לפיה אמנם קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיבים עברו עבירה של מעשה פיזיות ורשלנות (פיזיות באש), אך אין ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים בכך, שמעשה הפיזיות באש הוא מעשה טרור. ניסיון להצתה:
83. ב"כ המבקשת טענה, שהנאשמים שיגרו את הנורים כשהם מודעים לאפשרות שמעשיהם עלולים לגרום להבערת אש באזור בית ראש הממשלה או בסביבתו, זאת כאפשרות קרובה לוודאי, וכשהם נוטלים סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאה זו.
84. "הלכת הצפיות" מהווה תחליף הן לכוונה והן למטרה, כך שאם אדם ראה מראש אפשרות קרובה לוודאי שמעשיו יביאו לתוצאה מסוימת, ובמקרה זה להצתה, ניתן להטיל עליו אחריות לכך, גם אם לא התכוון בפועל לגרום לתוצאה זו, וכלל זה חל גם על ניסיון לעבור עבירה של הצתה, שם יש להוכיח שהמשיבים התכוונו להשלים את ביצוע העבירה.
85. עבירות של ניסיון הצתה ומעשה פיזיות באש הן עבירות שבבסיס כל אחת מהן ערך מוגן אחר: בעבירת מעשה הפיזיות באש, הדגש הוא על הסכנה הפוטנציאלית לבני אדם, ואילו בעבירת ניסיון ההצתה - ההתמקדות היא בסיכון שבפגיעה ברכוש.
86. השאלה הנשאלת כעת היא, האם פוטנציאל הסיכון וגרימת השריפה, הוא בגדר אפשרות גרידא, או שמא מדובר באפשרות קרובה לוודאי?
87. חוות דעת המומחים התייחסו לסיכון שבנחיתת נור בוער על אדם או על חומר דליק, שאז ברור שפוטנציאל הבערת האש הוא אפשרות קרובה לוודאי, והשאלה מה אפשרות הבערת אש באזור מאוכלס מקום בו הנור הבוער פוגע בחומר דליק - איננה השאלה הנכונה, אלא - יש לשאול מה האפשרות שהנור הבוער יפגע בחומר דליק ו/או באדם?

88. בחוות דעתו של עופר בן עזרא, מיום 24.11.24, נשאל וענה (שורות 35-38):
"שאלה: האם ככלל פצצת התאורה נוחתת כשהיא עדיין בוערת? ובאיזה שלב הבערה אמורה להפסיק?
תשובה: לא, פצצת התאורה בוערת כ-40 שניות באוויר ונכבית באוויר טרם הגעתה לקרקע והיא מגיעה לקרקע
כשהיא כבר כבויה".
ובהמשך אמר העד (שורות 45-47):
"שאלה: ככל שפצצת התאורה נופלת לפני שהסתיימה התאורה, למה הדבר עלול לגרום?
תשובה: אם הנור נופל באיזור עם דברים דליקים כגון גזים חומר בערה כזה או אחר אז הוא יכול לגרום לדלקה, ואם
יורים בצורה ישירה לכיוון בן אדם אז יכול לגרום נזק רב לאותו אדם..".
והוסיף (שורות 70-74):
"שאלה: מה המשמעות של זיקוק שהוא פג תוקף מבחינת יכולת השימוש או מבחינת הסיכון שהוא מהווה?
תשובה: זה עלול להתפוצץ ביד, היה אירוע כזה בטבריה וזה פגע לאותו אדם באצבעות, זה יכול להעיף את
האצבעות, ואם הוא תקול והוא נופל במקום עם חומר דליק אז הוא יכול להצית את אותו מקום ואם הוא נופל במקום
ללא חומר דליק אז לא תהיה דליקה".
עוד אמר (שורות 80-86):
"שאלה: ככל שפצצת תאורה כזו אינה מופעלת בים, אלא בשטח מיושב, למה זה עלול לגרום? מה הסכנה הכרוכה
בכך?
תשובה: אז הוא יכול להצית את אותו מקום אם יש שם חומר דליק ואם הוא נופל במקום ללא חומר דליק אז לא
תהיה דליקה.
שאלה: האם ישנם חומרים שבמגע עם התרכובת בתוך הזיקוק עלולים להתלקח או לגרום לפיצוץ?
תשובה: אני לא מכיר ולא מבין בין תרכובות של חומרים ועם זאת אחרי 50 שנה במקצוע אני לא מכיר מקרים שמהם
הפירוטכניקה היא הטריגר".
העד המשיך והדגיש (שורות 95-98):
"שאלה: האם דווחו אירועים בהם נגרמו נזקים לגוף או לרכוש כתוצאה משימוש בפצצת תאורה ימית?
תשובה: בשמונה שנים כמנהל האגף לא קיבלתי דיווח ועוד 12 שנים כמפקח גם לא קיבלתי דיווח וגם כחובל לא
נתקלתי בדבר כזה".

89. בהתאם לעדות הנ"ל, במצב תקין, הנור אמור לבעור בעודו באויר, למשך 40 שניות, ולנחות על הקרקע כשהוא כבוי, ומכאן טענת ב"כ המשיבים, שמה שאירע בפועל היה בבחינת "תקלה". גם אם אקבל טיעון זה, עדיין היה על המשיבים לצפות קיומה של תקלה בשיגור נור שתוקפו פג, ותקלה זו עלולה למנוע את פתיחת המצנח, ולגרום להמשך מעופו ולנפילתו על הקרקע כשהוא עדיין בוער.
90. עוד אמר העד, שאם הנור הבוער פוגע במקום ללא חומר דליק, אז לא תיגרם דליקה, ובפועל הנורים נפלו בשני מקומות ללא חומרים דליקים, ולא נגרמה דליקה, על כן יוחסה למשיבים עבירת ניסיון להצתה.
91. כדי להוכיח אפשרות קרובה לוודאי לגרימת הבערת אש באזור המאוכלס שלכיוונו נורו הנורים, יש להראות שאכן ישנם חומרים דליקים באזור, שאם יוכחו - קיים פוטנציאל לקביעה, כי מדובר באפשרות קרובה לוודאי לגרימת הבערת אש, אך יחד עם זאת, מניסיונו רב השנים של העד, הוא לא קיבל דיווח ולא נתקל בנזקים שנגרמו לגוף או לרכוש כתוצאה משימוש בפצצת תאורה ימית, על כן - מדובר אמנם בראיות לכאורה בעלות פוטנציאל להרשעה, אך קיימת בהן חולשה.
92. בחוות דעתו מיום 21.11.24, של ירון מור, מנה"ל חברת זיק די נור, נכתב (סעיף א'): "הפריט משוגר לגובה של כ-300 מטר ובשיא הגובה פותח מצנח ומפעיל אבוקה פירוטכנית המפיצה אור בעוצמה חזקה של 30,000 נרות על מנת שיראו למרחק רב. יש מצנח על מנת שיוכל לשהות באויר ולסמן מיקום. הפריט בוער כ 40 שניות".
93. בהמשך נכתב (סעיף 13) כי "הפעלת הרקטה באזור של שמנים ודלקים מסוכנת קיימת סכנת שרפה", והוסיף (סעיף ח') כי "בנוסף, החומר הפירוטכני הבוער שמיועד לסימון, בוער בטמפרטורה של מעל 1000 מעלות צלסיוס ועלול לגרום לשריפה וכווית קשות". לשאלה מה רמת סיכון ההתלקחות אם הנור נופל בשטח עירוני או על בית מגורים, ענה העד (סעיף י"ב): "במידה ולא הסתיים זמן הבעירה, הפריט עלול לגרום לשריפה" והוסיף כי "במידה והפריט סיים את זמן הבעירה - הוא יגיע לקרקע קר". לשאלה "עם אילו חומרים שפריט הסימון יבוא במגע, עלולה להיות החמרה בתוצאה, בסכנה או שיכולה לגרום לפיצוץ מאסיבי" ענה העד "כל חומר דליק אחר".
94. מדברי העדים עולה, שאכן קיימת אפשרות קרובה לוודאי לגרימת בערה, מקום בו הנור מגיע עד לקרקע כשהוא עדיין בוער, ובהגעתו הוא פוגע בחומר דליק.
95. נשאלת השאלה: מה הסבירות לכך, שגם המצנח לא יפתח, גם הנור ימשיך לבעור עד לפגיעתו בקרקע, וגם שהוא יפגע בחומר דליק? והתשובה לכך היא, שאמנם קיימת אפשרות להתרחשות כל הגורמים הנ"ל, אך כדי להוכיח בבית המשפט, שמדובר באפשרות קרובה לוודאי, על בית המשפט לשמוע עדים, לקבל ראיות, ולהכריע הכרעות של מהימנות, הכרעות עובדתיות ויתן את דעתו לכל חומר הראיות.

96. מכאן, מסקנתי שהראיות לכאורה, לקיום אפשרות ברמה של קרוב לוודאי, לכך שבו זמנית יתרחשו כל האירועים הבאים: תקלה בנור שתמנע פתיחת המצנח, ובשל כך מעוף הנור למרחק גדול יותר, המשך בעירת הנור גם לאחר הגעתו לקרקע, ופגיעתו בחומר דליק - אמנם קיימות, אך אינן בעוצמה גבוהה. חולשה זו נובעת גם מהמפורט בחוות הדעת של מעבדת חבלה דרום מיום 27.11.24, בה נכתב, בין היתר, כי הנור הבוער יכול להצית אמצעים שונים בעת מגע או קרבה אליהם (סעיף ה' לחוות הדעת), אך יחד עם זאת נכתב (סעיף ו') כי "בכדי לבחון את טמפרטורת הבעירה, היכולת להבעיר אלמנטים שונים, משך זמן בעירה סופי ונתונים נוספים, יש צורך בביצוע ניסוי מקצועי שיעמוד בבית משפט", וניסוי כזה אינו מצוי בחומר הראיות. חולשה נוספת בחומר הראיות עולה מחוו"ד מעבדת חנ"ם וחקירת הצתות, מיום 27.11.24, בה נכתב כי "תערובת פירוטכנית משמשת להשגת אפקטים של חום, אור, קול ועשן", ובנוגע לפוטנציאל לגרימת שריפה, נכתב ע"י המומחה, שעניין זה "לא בתחום המומחיות שלי". מכאן, אמנם חוות הדעת כוללת אפשרות גרימת חום, אור, קול ועשן, אך איננה כוללת אש. לחולשה הראייתית יש להוסיף את העובדה, שעל אף ששני הנורים פגעו בקרקע כשהם בוערים, כאשר הנור שפגע ליד ביתן המאבטחת אף פגע בצמחייה - בשניהם לא נגרמו בערה, ולא פרצה אש.

97. בנוגע ליסוד הנפשי הנדרש בעבירה של ניסיון הצתה, נכתב בסעיף 27(ב) לכתב האישום: "הנאשמים, בצוותא חדא, ניסו לשלח אש במזיד בדבר לא להם, בכך ששיגרו את הנורים כשהם מודעים לאפשרות שמעשיהם עלולים לגרום להבערת אש באזור מאוכלס ובכלל זה באזור בית ראש הממשלה או בסביבתו, כאפשרות קרובה לוודאי, וכשהם נוטלים סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאה זו".

98. סעיף 25 לחוק העונשין מגדיר את הניסיון בקובעו: "אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה". מלשון הסעיף עולה, שכדי להרשיע בניסיון לעבור עבירת הצתה, על המאשימה/מבקשת להוכיח, שירי הנורים בוצע במטרה לבצע את ההצתה, כלומר - נדרש יחס חפצי של כוונה לגרימת הבערת אש, ובטיעוניה הדגישה ב"כ המבקשת, כי "המאשימה לא טוענת כי הנאשמים התכוונו לפגוע באדם או ברכוש - המאשימה טוענת שהמעשה נעשה תוך מודעות לסיכון שבמעשה זה הן לאדם והן לרכוש כנדרש בעבירות אלה", והוסיפה וכתבה בטיעוניה, כי "הנאשמים שיגרו את הנורים כשהם מודעים לאפשרות שמעשיהם עלולים לגרום להבערת אש באזור בית ראש הממשלה או בסביבתו, זאת כאפשרות קרובה לוודאי, וכשהם נוטלים סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאה זו. חוק העונשין קובע את "הלכת הצפיות" כתחליף לכוונה או למטרה - בעבירות שדורשות כוונה של נאשם לגרום לתוצאת עבירה, הכלל אומר שאם האדם ראה מראש אפשרות קרובה לוודאי שמעשיו יביאו לתוצאה מסוימת (במקרה זה שריפה), אפשר להרשיע אותו גם אם לא התכוון בפועל לגרום לתוצאה זו...".

99. האמנם ניתן להגיע למסקנה לפיה המשיבים ירו את הנורים במטרה לבצע את ההצתה, מהטעם שהם ראו מראש אפשרות קרובה לוודאי שמעשיהם יביאו לשריפה, גם אם לא התכוונו לגרום לה?

100. סעיף 20(ב) לחוק העונשין קובע: "לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן". המבקשת טוענת, שהמשיבים היו מודעים לאפשרות גרימת התוצאה כאפשרות קרובה לוודאי, תוך החלת הלכת הצפיות על המטרה להצית, והוסיפה שמדובר בקלות דעת לאפשרות גרימת התוצאה. ב"כ המבקשת הוסיפה וטענה, כי "כלל גרסאות המשיבים בהקשר זה, מביאים לכדי מסקנה בדבר מודעות לסיכון, היערכות שנועדה לשיטתם למזער נזקים, בד בבד ירי נורים אל עבר אזור מאוכלס כשאינן יכולות אמיתית לדעת היכן ינחת הנור, באיזה מצב בערה, באם יבוא במגע עם חומר דליק, או ייפול ויפגע ישירות באנשים הנמצאים באזור. קרי לקיחת סיכון לפגיעה וגרימת נזק לאדם, מתוך קלות דעת במחשבה שהנזק לא יתממש".

101. סעיף 20(א)(2)(ב) לחוק העונשין מגדיר את היסוד הנפשי של "קלות דעת", בקובעו:
"קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען".
102. קיימת סתירה לוגית בטיעון ב"כ המבקשת: מצד אחד נטען, כי המשיבים ראו מראש את התרחשות התוצאות של שריפה, כאפשרות קרובה לוודאי, על כן הייתה להם מטרה לגרום לתוצאות אלו, ומצד אחר נטען, שהמשיבים, עת ירו את הנורים לכיוון בית ראש הממשלה, נטלו סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאת ההצתה, תוך שקיוו למנוע תוצאה זו - אם הם צפו את התוצאה ברמה של אפשרות קרובה לוודאי, אז הם התכוונו להתממשותה, ואם התכוונו להתממשותה - הכיצד קיוו להצליח למנוע אותה? הכיצד ניתן בו זמנית להתכוון להצית ולקוות שלא להצית? מכאן, שגם בקיום יסודות הניסיון לעבור עבירה של הצתה, קיימות אמנם ראיות לכאורה בעלות פוטנציאל להרשעת המשיבים בביצועה, ואולם ראיות אלו אינן בעוצמה חזקה. מסקנה זו מתחזקת מדברי המשיב 1 עצמו, שאמר בחקירתו מיום 20.11.24:
- "אני מעריך את הסיכון בזיקוקים האלה כנמוך ביותר ולמיטב הידוע לי במשך שנתיים של מחאות שבמסגרתן היה שימוש נרחב של פירוטכניקה מכל הסוגים לא היה נזק כלשהו לאדם או לרכוש מפירוטכניקה, כך שאני מעריך שהסיכון מבלי להיכנס לסיבות הטכניות, הוא נמוך והסבירות שיצית שריפה נמוכה מאוד, וראיתי מספר מהותי של לפידים בוערים על דשא, מדרכה, שלא מציתים דלקה. דבר שני הוא לא היה אמור להגיע לבית ראש הממשלה" גם המשיב 2 התייחס לכך, באומרו בחקירתו מיום 19.11.24:
- "... זה הפתיע אותנו, אפילו התייחסנו בשיחה מקדימה בינינו לכך שעצם זה שעברה ונגמרה העונה היבשה, ושירד גשם כמה ימים קודם, אז הסיכוי שגם אם ייפול באיזור דליק אז הסיכוי להתלקחות הוא אפסי כי הכל רטוב. חוץ מזה שכיוונו לאיזור של דיונה וחול.
- שאלה: מהדברים שאתה מספר, עולה שהייתם מודעים והבנתם שכתוצאה מהירי שלכם עשויה לפרוץ שריפה. תגובתך?
- תשובה: מההתחלה הסיכוי קלוש, אבל בגלל שירד גשם ואין קוצים יבשים אז בכלל הסיכוי אפסי".
103. סוף דבר, לעניין עבירת הניסיון להצתה - הגעתי למסקנה לפיה, אמנם קיימות ראיות לכאורה, שבעיבודם במהלך ניהול התיק העיקרי, יכול ויהא בהם כדי להוביל להרשעת המשיבים בביצוע עבירה זו, ואולם - ראיות אלה אינן בעוצמה גבוהה.
104. לסיכום, ירי שני הנורים, ע"י המשיבים, לכיוון בו נמצא בית ראש הממשלה, והנזק שנגרם בפועל כתוצאה מפגיעת הנורים הדולקים, לצד ניתוח חומר הראיות, שעל עיקרו עמדתי לעיל, מוביל למסקנה כדלקמן:
מעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש) - קיימות ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים בביצוע עבירה זו.
- "מעשה טרור" בעבירת הפזיזות באש - אין ראיות לכאורה לכך, שמעשה פזיזות ורשלנות (פזיזות באש) הוא "מעשה טרור", כהגדרתו בחוק.
- ניסיון להצתה - קיימות ראיות לכאורה שיש בהן פוטנציאל להרשעה בעבירה זו, ואולם קיימת חולשה ראייתית, המחלישה את עוצמת הראיות.
- שיבוש מהלכי משפט - קיימות ראיות לכאורה, שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיבים 1 ו-2, בביצוע עבירה זו. עילות מעצר
- טיעוני ב"כ הצדדים
105. ב"כ המבקשת טענה כי מעשי הנאשמים, בדגש על המניע שבבסיסם, מעידים על מסוכנותם, ולטעמה, לא עלה בידם לסתור את חזקת המסוכנות העומדת לחובתם. לדבריה, מעשה העבירה בוצע ממניעים אידיאולוגיים, כשהם מסכנים במעשיהם לא רק רכוש אלא גם חיי אדם וכשהם מודעים לסיכון זה, זאת לאחר שכבר הוזהרו על ידי השב"כ, בהיותם דמויות מובילות ובעלות השפעה במחאה - מגבירה את מסוכנותם של הנאשמים.
106. ב"כ המבקשת הפנתה לפסיקה, בה נקבע כי מניע אידיאולוגי מגביר את המסוכנות, גם במקרים בהם דובר בנאשמים עם רקע נורמטיבי, כשהם מבצעים עבירות בשם אידיאולוגיה, הרי שמסוכנותם מוגברת והחשש להישנות מעשים דומים קיימת ובמקרים כאלה בתי המשפט הורו על מעצר.
107. בש"פ 5426/05 טייכמן נ' מדינת ישראל: בית המשפט העליון הותיר על כנה החלטה לעצור את העוררים, צעירים נעדרים עבר פלילי, אשר השליכו צמיגים לעבר נתיבי איילון וניסו להציתם על רקע מחאה כנגד מדיניות הממשלה, ושנתפסו לאחר מרדף משטרתי. בהחלטתו קבע בית המשפט העליון:

"...העוררים פעלו, כך על פי הנטען, במסגרת פעולות מחאה והתנגדות למדיניות הממשלה. אין חולק כי הם והתומכים בעמדתם זכאים למחות וליתן ביטוי לעמדותיהם אלה. אולם, לא יכול להיות מקום לספק כי פעולות אלה צריכות להתבצע בגבולות החוק. אין המחאה מכשירה ביצוע עבירות פליליות וודאי שאין היא משמיעה היתר לפגיעה בשלומם של עוברי אורח שכל חטאם בכך שחלפו במקום בו בחרו העוררים להביע את מחאתם".

108. בש"פ 6716/05 טבגר נ' מדינת ישראל: העורר הואשם ביחד עם נוספים בעבירות של קשירת קשר לעוון, תקלה ציבורית, ניסיון להיזק בזדון, ניסיון לפגיעה במתקן בזק ושיבוש מהלכי משפט, בכך שקשרו קשר לפגוע בארונות תקשורת של בזק בעיר באר שבע, על רקע אידאולוגיה שקשורה להתנתקות. וכך נקבע, בין היתר, בבית המשפט העליון:

"בהיות העבירות המיוחסות לעורר עבירות על רקע אידאולוגי, יש בהן זרע פורענות להפרת חוק עתידית, המבקשת להשליט תפיסה רעיונית נתונה בכל מחיר, וגם במחיר עבריינות על החוק תוך גרימת נזק ציבורי כבד לקרוב ולרחוק. תופעה זו של זרע פורענות אינה נשללת גם בקרב אנשים שהיו עד הנה שומרי חוק, ותרמו מכוחם ומכישוריהם לטובת הציבור והמדינה"

109. ב"כ המבקשת טענה, שהמשיבים ביצעו את מעשיהם שלא במהלך הפגנה, אלא במנותק ממנה, אך תחת אותו בסיס אידאולוגי, הגם שהם הוזהרו בעבר ע"י השב"כ והמשטרה, לבל יעשו מעשים, כפי שפורט לעיל. לדבריה, קיים חשש להמשך ביצוע מעשים, שילכו ויסלימו בשם האידאולוגיה, וזאת ללא קשר לאופי האידאולוגיה של המשיבים. עוד נטען, שהמשיבים הביעו חוסר אמון מוחלט במשטרה חדרה, כך שאין להם מורא מפני החוק, וביצעו את מעשיהם למרות השיחה המקדימה שניהל עימם נציג השב"כ.

110. בסוף טיעוניה עתרה ב"כ המבקשת להורות על מעצרו של כל המשיבים, עד לסיום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם, במיוחד כאשר התנהלותם מעידה על העדר מורא מהחוק.

111. מנגד, ב"כ המשיבים עתרו לשחרור מרשיהם, והם הסתייגו מטענת המסוכנות לה טענה ב"כ המבקשת. לדבריהם, כל המשיבים שיתפו פעולה עם רשויות החוק, וגם בשיחה שקיימו המשיבים 1 ו-4 עם נציג השב"כ, אמרו: "עופר ואמיר ציינו כי במחאות קיסריה ולמול מה שמכירים סביב המחאות, אין כל חשש מכך, ציינו כי במידה ויעלה משהו שחורג מהמחאה מתחייבים למנוע זאת בעצמם ולעדכן את הח"מ". לדברי ב"כ המשיבים יש לאבחן את כל הפסיקה אליה התייחסה ב"כ המבקשת, ממקרה זה, מאחר ובכל אותם תיקים הצהירו הנאשמים, שהם אינם מתחרטים על מעשיהם, והם דבקו במשנתם האידאולוגית, שהצדיקה, לטעמם של אותם נאשמים, המשך ביצוע עבירות לשם מימוש או קידום האידאולוגיה שלהם. במקרה המשיבים שבפניי נטען, שהם התחרטו על מעשיהם, הבינו את חומרתם, ואין סיכוי שישובו ויבצעו מעשים כגון אלה בעתיד.

הכרעה

112. חומר הראיות בתיק מעלה, כפי שגם ב"כ המבקשת ציינה, שהמשיבים ביצעו את מעשיהם לא מתוך כוונה לפגוע, אלא מתוך כך שהיה עליהם לצפות פגיעה, ובפועל - לא נגרם כל נזק כתוצאה ממעשיהם. להבדיל מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המבקשת, במקרה זה אין מדובר בהבערה של צמיגים אל עבר כביש סואן, בו עוברות מכוניות רבות, וסיכון העוברים ושבים, וכן אין מדובר בפגיעה מכוונת במתקנים, אלא בסיכון של פגיעה, שנגרם כתוצאה מירי נורים פגי תוקף, שלא פעלו כראוי, והמצנחים המותקנים עליהם לא נפתחו, ובשל כך הם נחתו על הקרקע, באזור בית ראש הממשלה, כשהם עדיין בוערים. נורים אלה שוגרו ממרחק של כ- 300 מטרים מבית ראש הממשלה, כאשר לא הייתה כל כוונה, למי מהמשיבים, לפגוע באנשים ואף לא לפגוע ברכוש או לגרום נזק.

113. כל המשיבים שיתפו פעולה בחקירותיהם, פירטו את כל מעשיהם, קיבלו אחריות עליהם, והביעו חרטה על התוצאה שנגרמה, תוך שהדגישו, כאמור, שלא הייתה להם כל כוונה לגרימת פגיעה או נזק. המשיב 1 ציין זאת מפורשות, כבר בחקירתו בפני השב"כ, מיום 17.11.24, שם אמר:

"13. שאלתי את הנדון האם מוכן לספר לי מה קרה אתמול, השיב כי מבין שהוא עצור על מה שקרה אתמול ורוצה למסור לי 2 דברים, הראשון שהוא היה אתמול בקיסריה, והשני הוא שהוא לא התכוון לפגוע באף אחד ובמיוחד לא בראש הממשלה".

בהמשך אמר המשיב 1, בחקירתו מיום 18.11.24 :

"כל פעולתנו באה ממניעים של עשיית טוב לעתיד המדינה לראייתנו לא אני ולהערכתנו גם לא שותפי לפעולה התכוונו בעבר או בעתיד לפגוע באופן כלשהו פיזית ברוח"מ או בכל סמל שלטון או בכל אדם שהוא, אני מצר עמוקות על הפעולה השגויה והכושלת ולוקח את מלוא האחריות".

ולמחרת היום, 19.11.24, אמר המשיב 1 בחקירתו :

"לשאלתך, אני התנדבתי מיוזמתי להראות לכם ולהביא לכם את כל האמצעים, במסגרת הפתיחות המלאה שאני רוצה להיות איתכם, לא נראה לי שאני ארצה להפעיל דברים כאלה עוד פעם. הארון בגדים הזה הוא שלי".

114. עברם הפלילי של כל המשיבים הוא נקי לחלוטין.

115. המשיב 1, בן 63 שנים, נשוי ואב לשלושה ילדים, בהם המשיב 2, וסב לשניים. בעברו שירת בחיל הים, עד לשחרורו בשנת 2002, ודרגתו במילואים היא תא"ל, והוא שימש כמנהל לחימה בחירום בבור זרוע הים. משיב זה מחזיק בתואר ראשון בכלכלה בהצטיינות, ובתואר שני במנהל עסקים. לאחר שחרורו מצה"ל, שימש המשיב 1 בתפקידים בכירים בתעשייה האווירית, ומאז שנת 2019 הוא משמש כמנכ"ל חברת EVR Motors.

116. המשיב 2, בנו של המשיב 1, צעיר בן 26, מהנדס אווירונאוטיקה, סיים בהצטיינות לימודים בטכניון, ועובד ברפא"ל מזה כשלוש שנים. הוצגו לעיוני מכתב ממעסיקו הישיר של המשיב, תעודת הצטיינות מהטכניון, תעודת הוקרה על פעילותו במועצת הסטודנטים של הטכניון, התנדבות בעמותות הקשורות לתמיכה בלימודים. משיב זה שירת שירות מלא בצה"ל, ושירת חודשים רבים במילואים, במלחמת חרבות ברזל.
117. המשיב 3 שירת בצה"ל, כקצין בצנחנים, וכיום מנהל את החממה הטכנולוגית. לאחרונה סיים קורס במג"ב, מאחר והתנדב למשטרת ישראל. גם משיב זה התנדב לשירות במילואים, למרות שעבר את גיל הפטור.
118. המשיב 4 עובד בהיי-טק, בפרייקטים מסווגים, מתנדב בעמותת "אתגרים", מריץ פרויקט דו-קיום של יהודים וערבים, ומתנדב בפרייקטים בשיתוף המשרד להגנת הסביבה.
119. עילות המעצר הן מסוכנות המשיבים, והחשש לשיבוש הליכי משפט:
- שיבוש הליכי משפט: קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של שיבוש הליכי משפט, בנוגע למשיבים 1 ו-2, על כן יש בכך כדי להוות עילת מעצר בנוגע אליהם, הגם שעבירה זו בוצעה, לכאורה, בשל רצונו של האב, שהוא המשיב 1, לגונן על בנו, המשיב 2.
- מסוכנות: מחד גיסא - מעשי המשיבים נעשו ממניע אידאולוגי, שנעשה על אף שהוזהרו שלא לשגר פירוטכניקה לעבר בית ראש הממשלה, ותוך תכנון מדוקדק ונקיטה בצעדים מתוכננים רבים, כדי לאפשר את ביצוע ירי הנורים, ולמנוע את חשיפת היורים. בנוסף, המשיבים ציינו את היחס העכור בינם ובין משטרת חדרה, וחוסר האמון של המשיבים בה. מכאן - קיימת רמת מסוכנות גבוהה. מאידך גיסא - קיימת חולשה בראיות, עת קבעתי שאין ראיות לכאורה לכך שמדובר ב"מעשה טרור", ובנוגע לניסיון להצתה - קבעתי כי קיימת חולשה ראייתית.
- כך המאזניים - ככל שהכף המחזיקה את עוצמת הראיות היא חלשה יותר, כך עולה הכף המחזיקה את חלופת המעצר.
120. סוף דבר - עברם הנקי של המשיבים, לצד החולשה הראייתית, ולצד שיתוף הפעולה המלא שלהם בחקירתם, בצירוף החרטה העמוקה שהביעו, וכאשר הם נתונים במעצר מזה למעלה משלושה שבועות מאז הגשת כתב האישום, לראשונה בחייהם - יש בכל אלה כדי להפחית את מסוכנותם, ולסמוך עליהם כי יקיימו כל תנאי שייקבע ע"י בית המשפט, על כן הנני מורה על העברת כל המשיבים, כבר בשלב זה, ובטרם אקבל את תסקירי שירות המבחן, למעצר באיזוק אלקטרוני, כל אחד בביתו, כאשר תישמר זכותם של כל המשיבים להגיש בקשות נוספות, לאחר קבלת התסקירים, ובהתאם למה שיפורט בהם.
- ורגע לפני סיום
121. מדינת ישראל היא מדינה חזקה ואיתנה, ואם ירי טילים בליסטיים לעברה, ע"י אויב, לא בנקל יכלו לגרום לממשלה לשנות את עמדתה, אז על אחת כמה וכמה, לא יוכלו לעשות זאת שני זיקוקים, שנורו לכיוון בית ראש הממשלה, וזאת מבלי להמעיט מחומרת המעשים שנעשו לכאורה ע"י המשיבים.
- במדינה דמוקרטית כל צד חייב לכבד את הצד האחר, ודווקא השוני בדעות מאפיין את הדמוקרטיה, שהרי מקום בו כולם מציגים עצמם כחושבים באופן אחיד, ומקום בו מנהיגים נבחרים פה אחד - דווקא מצב זה צריך להדאיג. זכות ההפגנה, כמו גם זכות המחאה, היא יסוד מיסודותיה של מדינה דמוקרטית, אך אל לאלה שאינם מסכימים עם עמדה הצד האחר, לעבור את גבולות החוק, לעבר מקומות אפלים של ביצוע עבירות פליליות. דמוקרטיה אינה רק שיטת ממשל, אלא היא אורח חיים, המבוסס על כבוד הדדי, סובלנות והכרה בזכותו של כל אדם להחזיק בדעותיו. השוני בדעות ובאמונות אינו אמור להוות מכשול, אלא כלי להעשרת החברה, ושבאמצעותו ניתן להוביל לחשיבה מעמיקה יותר.
- כל מחלוקת, גם החשובה ביותר, לעולם לא יכולה להצדיק פעולות הנוגדות את החוק, המחויבות של כל אחד לעמוד על עקרונותיו, ולשאוף לשנות מציאות, צריכה להיעשות בדרכים מכבדות, חוקיות ומוסריות, ורק כך יהא ניתן לשמור על המרקם החברתי, ועל הזנה וצמיחה הדדית, וכל דרך אחרת - תוביל להרס, לפילוג ולחורבן.
- ניתנה היום, כ"ה כסלו תשפ"ה, 26 דצמבר 2024, במעמד כל הצדדים.